

Door Eric Korsten

Kleurrijk. Bijna tachtig is ze nu, maar tot op de dag van vandaag loopt Thea van Loon er even elegant als pico bello bij. Tiptop gekleed – en zeer modebewust. Vandaag heeft de scheiden- de voorzitter van jazzclub Regentenka- mer zich in een spannend ensemble ge- stoken dat voornamelijk uit tinten rood is samengesteld, inclusief brilmontuur en lippenstift. “Gemaakt van een lange, zijden sjaal die ik toch al niet droeg,” wijst ze trots naar haar stijlvolle rok. “Ik kijk altijd eerst hoe de stof valt. De stof moet het werk doen,” parafraseert ze een wereldwijd bekend voetbalvon- der en taalfenomeen. “En daarginds, die jas, die is gemaakt van oude dekbed- den.” Ze plukt hem meteen van de kap- stok vandaan en showt hem zonder de minste gêne als volleerd model. Markant. Nog zo’n clichétypering. Maar in haar geval een die past: als mens, persoonlijkheid, verschijning en waar het haar levensloop geldt. Buiten haar vak als modeontwerper was Van Loon onder meer etaleur bij de Bijen- korf, boekhouder van de Hathor, dat later door haarzelf werd geëxploiteerd als café, en organisator van uiteenlo- pende kunstinitiatieven, van ‘200 jaar Peter de Grote in Den Haag’ tot ‘De 25 tronen van Beatrix’. De laatste uitstal- ling was zelfs in de Tweede Kamer te zien.

Haar gevoel voor en affiniteit met kleding, textiele werkvormen en uiterlijke verzorging kwam tot wasdom aan de modeafdeling van de Academie van Beeldende Kunsten in de stad. “De klas van 1962.” Met als startkapitaal drie lapjes die ze in Arnhem kocht, is ze als ‘créateur de mode’ in de kun- sten gegaan. “Van niks iets maken.” Nog tot haar vijftigste heeft ze elk jaar twee modeshows georganiseerd. Ook maakte ze naam met uiteenlopende exposities in Den Haag. Bovenal zijn de drie decennia als voorzitter van de door haar opgezette Regentenkamer er debet aan dat ze is uitgegroeid tot Haags icoon. Haar geboortegrond ligt in Rijswijk. “Thuis waren we met z’n negenen. We kregen een rooms-katholieke opvoeding – maar deden ook van alles en nog wat dat buiten de norm viel, ook al hadden we dat zelf niet in de gaten.” Van een kunstzinnig georiënteerd thuisnest of

Voorzitter Thea van Loon zwaait af bij de Regentenkamer

‘Den Haag heeft nog maar weinig geld voor jazz over’

Thea van Loon, iconisch gezicht van de Regentenkamer, treedt maandag 9 november terug als voorzitter van de jazzclub die ze dertig jaar geleden opzette. De 'Haagse lady van de jazz' viert die dag haar tachtigste verjaardag.

milieu is geen sprake, al heeft broer Adri een pad als beeldend kunstenaar bewandeld en heeft zus Maria naam gemaakt als impresario en bekendheid verworven als grondlegger van de huidige Rijswijkse Schouwburg aan de Generaal Spoorlaan. Thea van Loon: “Het opbouwen zit ons in het bloed, dat hebben we vast van onze vader meegekregen.”

Drie kinderen heeft ze grootgebracht, met drie verschillende echtgenoten als vader. “Dat vond ik wel zo eerlijk,” lacht ze haar tanden bloot. “Natuurlijk, na weer een scheiding had ik verdriet. Maar na een tijdje trok ik maar weer naar de HEMA om er een nieuw setje messen en vorken te kopen. Ik ben vaak opnieuw begonnen.” Die levensinstelling heeft haar verderop in het leven op de been gehouden, stelt ze. “Neem de Regentenkamer: vijf keer verhuisd en net zo vaak is er steen voor steen door onszelf verbouwd.”

Piet Snot

Aanvankelijk had ze niet gek veel op met jazz, met z'n musici of het uitgesproken cultuurtje. Het was haar derde man Richard Kolle die haar op het spoor van de geïmproviseerde muziek bracht. “Hij was de muzikman. 's Avonds gingen we vaak naar Café Sport in de Kazernestraat, toentertijd een bekende bruine kroeg. Vond ik niks aan, want daar zat iedereen alleen in stille adoratie te luisteren naar Frank Elsen, jazzpianist en pionier van de bebop in Den Haag.” Meestal zat ze er voor Piet Snot bij. “Ik moest heel erg leren luisteren.”

Al was klassieke muziek veel meer haar eerste natuurlijke omgeving, toch is ze van jazz gaan houden, van de muziksoort en meer nog van die rare snuiter, de jazzmuzikanten zelf. “Wat mij trof was dat jazzmuzikanten zo lief voor elkaar zijn! Ze genieten van elkaars spel en nemen, heel sympathiek, vaak plaats in elkaars combo's. Dat verschilt enorm met de wereld van de klassieke muziek,” weet ze, “waar vaak bonje is.”

Toen ze in de loop van de tijd haar activiteitenpalet ging uitbreiden en verleggen richting concerten en voordrachten, kon ze ook haar verworven beeldstelling voor jazz en aanverwante muziekstijlen een plek geven middels de Regentenkamer, vernoemd naar de gelijknamige ontvangstruimte in het Hofje van Nieuwkoop waar ze destijds atelier hield. “Daar organiseerde ik nu en dan klassieke concerten.”

Maar na een tijdje bleek dat die jazzjongens en -meiden er niets voor voelden om in die aangeharkte omgeving muziek

te brengen. Na een dampend jazzoptreden bleven ze bovendien tot in de kleine uurtjes hangen. “Al drinkend en rokend liep het vaak uit op een klerezooi van sigarettenpeuken met te veel drank,” diept ze herinneringen uit de oude doos van de Regentenkamer op. Uiteindelijk deden geluidsoverlast en burengerucht de activiteiten op die plaats de das om. “Jazzmuzikanten houden van donkere holen, afgeragde, rokerige, bedompte zaaltjes,” heeft ze sindsdien in haar oren geknoopt. “Anti-establishment gericht en antiselonfähig als de meesten van ze – ook nu nog altijd – zijn.”

30 jaar jazz

De Regentenkamer is de 'low profile' pendant van legendarische en roemruchte jazzkroegen als Birdland en Village Vanguard in New York. Natuurlijk is die vergelijking verregaand uit het lood, maar toch: de Regentenkamer heeft in de tijdspanne van dertig jaar de jazz in Den Haag aldoor een gloedvol en warm hart toegedragen, en dan vooral voor jazz uit de stad zelf.

De programmering van de Regentenkamer, broedplaats en vrijwilligersorganisatie, was niet de eerste verantwoordelijkheid van Thea van Loon, daar droegen

‘Ik hoor wel of iets goed is, maar heb er te weinig verstand van’

De jazz in de residentie is tegenwoordig slechter af dan in de beginjaren van de Regentenkamer, constateert ze. “North Sea Jazz is inmiddels vijftien jaar uit de stad verdwenen. Er komen minder bezoekers op jazz af. En het jammere van de gemeente is dat ze nog maar weinig geld aan jazz uitgeven,” somt ze de verliespunten op. “Ook zijn er weinig nieuwe initiatieven meer in de stad. Al doet Perry Lehman het met zijn stichting Projazz erg goed. Hij haalt groepen uit het buitenland hierheen. Maar wij willen met de Regentenkamer juist het Haagse geluid laten horen. Bij ons kan de nieuwe generatie

werd die in de Regentenkamer geshouwd.” Het zijn een beetje haar kindjes geworden, zozeegd. “Ze liggen me allemaal nauw aan het hart en ik mis ze erg. Er is over en weer altijd veel warmte geweest, ook ten aanzien van het publiek trouwens.”

Voor nu is het dus mooi genoeg geweest. “Ik moet na het tijdelijk verblijf van de Regentenkamer in het Koorenhuis er niet aan denken om opnieuw een pand te moeten zoeken,” zegt Van Loon met het oog op een nieuwe omzerving die de Regentenkamer na 1 januari te wachten staat. “We mochten daar niet zelf met hapjes rondgaan,” verklaart ze die recente stap. Ondertussen mist ze de sfeer van de kerk die tot voor kort het thuishonk van de Regentenkamer was, als het ware een enclave in de stad. Maar die is vorig jaar afgebroken. Er rest in herinnering nog slechts een stukje roemrucht verleden. Ze zucht: “Overal waar ik met de Regentenkamer heen ben gegaan, is daarna een flat of groot woonhuis verzeen.” Ondertussen heeft ze de toekomst en het erfgoed van de Regentenkamer in handen gelegd van de Haagse jazzmusicus Ben van den Dungen. “Hij wil meer gaan streamen.”

Mondkapjes

Tijdens een feestje waar vele muzikanten graag hadden willen optreden, had ze nog dolgraag het glas willen heffen. Helaas mogen nu hooguit dertig mensen bijeen zijn. “Ik heb daarom besloten, in het belang van de gezondheid van ons allen, om het feestje voorbij te laten gaan.”

Tegenwoordig doet Van Loon vrijwilligerswerk, het bloed kruit waar het niet gaat, voor de eigen naamachine in serieverband maakt. “Geen winstobject, hoor,” zegt ze, goedlachs als ze steeds is. Op Facebook heeft ze onlangs haar lotgevallen uiteengezet. En laatst heeft ze, samen met zus Maria, een grafsteen uitgekozen voor wat een soort familiegraf moet gaan worden, al is er in haar geval geen acuut aanwijsbare aanleiding voor. “Een glasplaat, met vier golfjes erop gegraveerd. Ik heb ook blauwe steentjes en schelpen uitgezocht. Dat wordt zo leuk!” Een bijzondere vrouw. Kleurrijk. Markant. Wat heet.

Op Facebook heeft ze onlangs haar lotgevallen uiteengezet. En laatst heeft ze, samen met zus Maria, een grafsteen uitgekozen voor wat een soort familiegraf moet gaan worden, al is er in haar geval geen acuut aanwijsbare aanleiding voor. “Een glasplaat, met vier golfjes erop gegraveerd. Ik heb ook blauwe steentjes en schelpen uitgezocht. Dat wordt zo leuk!” Een bijzondere vrouw. Kleurrijk. Markant. Wat heet.

Meer informatie: www.regentenkamer.nl

THEA VAN LOON

Geboren: Rijswijk, 9 november 1940

Carrière: Loon doorliep de Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten in Den Haag. Ze was etaleur bij de Bijenkorf, modeontwerper, en eigenaar van boetiek annex café Hathor in Den Haag. Zij initieerde onder meer de tentoonstellingen '200 jaar Peter de Grote, een manifestatie door de stad; 'Hennep', in het toen fonkelnieuwe stadhuis en het Gemeentemuseum; en 'Huil in Den Haag', een grote wandeling door de stad aan de hand van gedichten en muziek. Landelijk heeft Thea van Loon jazzinstelling de Regentenkamer op de kaart gezet. Ook Haar voorzitterschap van de Regentenkamer houdt na 9 november op.

Privé: Thea van Loon is moeder van Kimberly, Casper en Pieter, oma van drie kleinkinderen en bonus-oma van vier achterkleinkinderen. Tegenwoordig gaat Thea single door het leven.

HISTORIE REGENTENKAMER

Vele jazzstudenten die nu nationale en internationale faam genieten, hebben in de Regentenkamer min of meer hun 'roots': Ben van den Dungen, Michael Varkamp, Rembrandt Frerichs en Fay Claassen. Ook was de Regentenkamer een podium voor cracks als Ack van Rooyen, Rita Reijs en Pim Jacobs. De 30-jarige Regentenkamer is vele keren verhuisd, met als voorlaatste vaste onderkomen een bouwvallig kerkgebouw, annex klein theater- en kunstencentrum aan de Cort Heyligersstraat. Tot 1 januari 2021 is de Regentenkamer kind aan huis bij het Koorenhuis aan de Prinsegracht. Waar het daarna gaat zetelen, is nog onbekend.

anderen zorg voor. “Ik hoor wel of iets goed is, maar heb er uiteindelijk toch te weinig verstand van.” Ze lacht: “Maar als ik zelf iets leuk vond, kwam dat er altijd wel tussen, daar zorgde ik wel voor.”

Voor al optredens van Fay Claassen koestert ze warme herinneringen. “Haar stem is pril en puur gebleven.” Ook genoot ze met volle teugen van de optredens van Simone Pomes en Lo van Gorp. “Die waren altijd geweldig en ook druk bezocht, net als de avonden van Tango Extremo met Ben van den Dungen en Tanya Schaap. En de concerten van jazzpianist Juraj Stanik vind ik altijd verrukkelijk.”

jazzmusicus van het Koninklijk Conservatorium gedijen, want we vragen geen 500 euro aan huur. Andersom hebben we soms niet eens een budget voor een optreden te bieden.”

Afscheid

“Ik heb het altijd bijzonder gevonden om de Haagse jazzscene van zo nabij te hebben kunnen volgen, velen van hen heb ik in muzikale zin en als persoonlijkheid zien groeien, vaak al vanaf hun kindjaren, en met de Regentenkamer als hun huiskamer. Zo heb ik dat tenminste ervaren. Als er een baby was geboren, dan